

Părăsind casa... ca să mă reîntorc acasă

Când aveam 18 ani, visam să
mă mărit cu prințul fermecător.
Ar fi urmat să avem doi copii
iar eu să fiu corespondent
străin pentru o revistă
cunoscută. Dar povestioara mea
a fost puțin diferită de
așteptările mele...

29.06.2013

Mă numesc Ana María Gálmez. M-am
măritat cu prințul meu fermecător; a
fost dragoste la prima vedere. După
treizeci de ani împreună încă îmi taie

răsuflarea. Și am avut și copii – nu doi (cum îmi imaginam), ci șapte. Am studiat jurnalismul, dar nu am devenit corespondent străin. Am ajuns să lucrez în domeniul strategiei de comunicare și când am realizat că era rândul meu să devin “șeful”, viața mea s-a schimbat radical.

După aproape o jumătate de secol în Chile, cu copii mai mari și unii pe punctul de a se căsători, am devenit “expatriată” în Spania. Am lăsat în urmă în Chile prieteni minunați, părinții mei, frați și surori și câteva fiice, punând capăt carierei mele pentru a-mi urma soțul având în vedere noua lui provocare profesională și, într-un fel, pentru a începe o nouă viață.

Am traversat “balta”, cum obișnuiesc să spună oamenii de aici, gândind că noua mea viață urma să fie foarte asemănătoare cu cea pe care o lăsam în urmă în Chile. Dar în scurt timp

m-am regăsit cufundată, trup și suflet, într-o muncă despre care deseori îmi plăcea să vorbesc teoretic, dar rareori să o pun în practică: munca menajeră.

Un cămin care este cald și primitor

Pe parcursul primilor trei ani în Madrid am încercat să mă lupt cu “demonii” mei interiori și să mă conving că a fost alegerea corectă (nimeni nu m-a obligat să o fac), să preiau această muncă pe care îmi pare că Dumnezeu mi-o cere în prezent: o viață dedicată în întregime familiei și ascunsă de ochii lumii.

La început nu a fost ușor. Ca multe femei din generația mea aveam în subconștient teama că o casă – după cum spunea Betty Friedan, fondatoarea mișcării “Acum” – este un “confortabil lagăr de concentrare”. Este un slogan cu care multe dintre noi femeile am crescut –

am fugit de bucătărie și de trusa de curățenie ca oile de lup.

Dar acești din urmă ani m-au învățat importanța unui cămin cald și primitor. Și pentru a aduce această căldură unui cămin, în care oricine se poate relaxa și recăpăta puterile (soț, copii, prieteni), cineva trebuie să se asigure că este real. Astăzi, mai mult ca oricând, sunt convinsă că aceasta este o treabă pentru noi, mamele.

Un cămin luminos și vesel

În calitate de supranumerar în Opus Dei în ultimii treizeci de ani, am găsit foarte utile câteva cuvinte ale Sf.

Josemaría: “Când mă gândesc la căminurile creștine, îmi place să mi le imaginez luminoase și vesele, exact ca și căminul Sfintei Familii.”

Acești ultimi ani m-au ajutat să combin practica cu teoria, astfel încât îmi pot ajuta noii prieteni să îl găsească pe Dumnezeu în bucătărie,

când au grijă de copii, când însoțesc un părinte în vârstă, în lupta zilnică fără sfârșit de a deplasa copiii dintr-un loc în altul... Această căldură a unui cămin i-a determinat pe mulți oameni să caute adăpost, consolare și afecțiune acolo, într-o lume în care cea mai mare sărăcie în zilele noastre este să fii singur.

În cazul meu, faptul că m-am dedicat acestor sarcini casnice m-a ajutat să mă integrez repede în noua mea țară. Ca orice bună “Latina”, îmi place să invit oameni în casa mea. Indiferent că a fost vorba de pregătirea unei mese, de organizarea mamelor de la școala fiului meu pentru ieșirea la o cafea, de transmiterea unei rețete chiliene sau de găzduirea unor activități de voluntariat, încetul cu încetul mi-am făcut mulți prieteni noi.

Abilitățile mele de scriitoare au ruginit în ultima perioadă, dar

“talentul” pentru comunicare m-a ajutat dau lecții în domenii pe care le cunosc foarte bine: provocările profesionale cărora trebuie să le facă față femeile, educarea copiilor, virtuțile umane și noile tehnologii.

Sunt convinsă că orice încercare prin care trecem în viață este menită să ne ajute să creștem. Parcurgând acest proces de creștere putem să îi asistăm și pe alții aflați în situații asemănătoare. O boală, un regres financiar, pierderea unei persoane dragi, sau în cazul meu mutarea într-o altă țară, atunci când sunt acceptate ca voință a lui Dumnezeu, toate capătă o nouă valoare și o nouă dimensiune.

Un refugiu în care alții găsesc adăpost

Avem o mică agendă acasă în care musafirii noștri, dacă doresc, pot scrie câteva cuvinte. Pentru marea majoritate (și până acum sunt destul

de puțini), ceea ce notează se referă cel mai des la aceleași lucruri: mulțumirea pentru șansa de a împărtăși cu ei viața noastră de familie, afecțiunea și bucuria și, bineînțeles, mâncarea bună pregătită în casă. Atunci când citesc aceste comentarii, îmi place să mă gândesc că familia mea seamănă cu acelea ale primilor creștini care răspândeau credința către ceilalți prin exemplul obișnuitelor lor activități zilnice. Cea mai bună cale de a trage o concluzie în urma trecerii acestor câțiva ani este: oriunde este cineva, poate întotdeauna să-L iubească pe Dumnezeu și să-i servească pe ceilalți. Și ce este aceasta dacă nu definiția fericirii?

.....